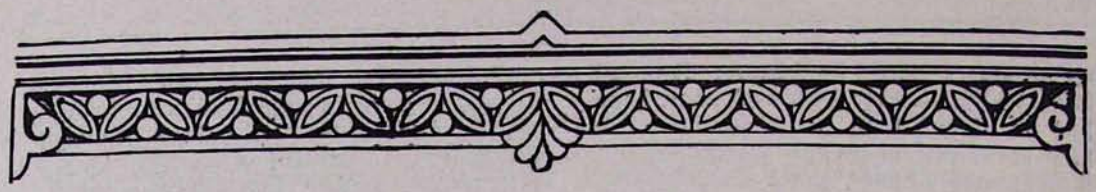

ՍՈՒՐԲ ՆԱՐԵԿԱՑՈՒՆ

Քո մութ խուցի մեջ՝ Նարեկա վանքի,
Քեզ ինչպե՞ս գտավ վիշտը աշխարհքի,
Սրտաչափ խուցդ ինչպե՞ս տեղ արեց
Իր մեջ առնելով տիեզերքը մեծ:

Իսկ քեզ Ո՞վ ծնեց, մա՞ղդը, թե Աստված,
Թե՞ տառապանքը դարերում ծնված,
Մարդկային մտքի երկունքն էր գուցե,
Որ եկավ, իջավ Նարեկիդ խուցը...

Քո արմատները ծովում են Վանա,
Բայց քո ճյուղերը աշխարհքի վրա,
Մարդկանց սրտերում, այս արևի տակ
Փարթամանում են, ապրում անխորտակ...

Քո սիրտը մնաց թեև Նարեկում,
Կտակդ սակայն՝ արար աշխարհքում,
Իսկ հոգիդ կապրի որպես մի արեգ,
Ով դու մեծասքանչ, սրբազան Նարեկ...

Եվ քո լույսերը՝ սերմեր շողակաթ,
Մեր մութ ճամփեքի քարերը ագաթ,
Տարանք մեր հոգում և ուսերին մերկ,
Որպես հավատքի և ինքնության երգ:

Ով մեծ վարդապետ, ոգին Նարեկան,
Ով սրբազան հայր հազար տարեկան,
Դու հազար տարվա երազանք և հույս,
Դու հազար տարվա տառապած մեր լույս,

Ով Նարեկացի, ով դու սուրբ Նարեկ,
Դու որ վառվում ես որպես լույս, արեգ,
Աշխարհք ես եկել հավերժ ապրելու,
Երկնելու համար և ապրեցնելու...

Հայ մեծ վարդապետ վարդապետների,
Հայր սուրբ, խնդրում եմ, թշվառիս ներիր,
Ընդունիր առ քեզ փոքրիկ, աննշան
Զոներգ-աղոթքս՝ ծնրադիր, խոնարհ...

ՎԱՀԱԳՆ ՀՈՎՀԱՆՆԻՍՅԱՆ
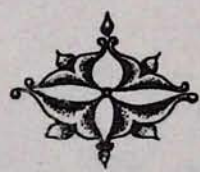
ԷՋՄԻԱԾԻՆ